

пр. без разрешение от властта е забранена”. В Стара Загора “Издаде се заповед от общината за регистриране на просящите. На всички лица - местни граждани, които общината признае правото на просяци, издава позволителни за просия и ги снабдява със специално табло с номер”. Приетите административни мерки не се оказват особено ефективни, а просящите стават все по-изобретателни. “От известно време нашият град (Стара Загора - б.а.) е наводнен от просяци в болшинството цигани, някои от които се преструват на инвалиди и ужасно тормозят гражданството не само в кварталите на града, но и пред градската градина и театъра..”.

“Циганките идваха в къщата ни да просят – живеяхме в центъра на града, срещу халите (Стара Загора – кр. 30-те год. на XX век – б.а.). Просякините бяха чисто облечени, просеха храна, стари дрехи, не бяха нахални. Влизаха в двора и чакаха чинно да им се даде нещо – най-често хляб, сирене... “ (ж., р. 1927 г.).

Възрастни жени от многолюдни градски цигански семейства предпочитат да просят по селата. „Баба ходеше по селата да проси – там бяха по-щедри” (ж., р.1936 г., лахо). „Просията им беше много досадна. Влизат с благословия: „Господ да те закриля, дай една лъжица мас, дай една паница брашно, дай да ти гледам!” Ако не дадеш, циганката започва да къльне. Боже, какви зулуми вършеха тези цигани! Омагьосваха стари хора в село и ограбваха всичко ценно от къщите им” (Славчева 2000: 42).

В с. Медово, Чирпанско през 30-те-50-те год. на XX век живеят две семейства “турски” цигани. Жените се занимават с домакинството и децата и “си бяха разделили селото и всяка от тях знаеше къде да проси. Надвечер, когато домакините готвеха вечерята, те тръгваха с ведрицата (дълбоко гюмче с капак) в ръка от къща на къща и просеха храна. Домакините сипваха във ведрицата по лъжица от току-що сготвеното ястие и даваха по филия хляб. Събираше се най-разнообразно ядене. В местния ни разговорен език “циганска ведрица” означаваше на едно място от всичко по малко... Щедри бяха моите съселяни. Добре поминуваха циганите до към 1940 г. През военните години храната на всички не стигаше. Баба Айша я чух да казва: “Боне к,во става, че цяло село един циганин не може да изхрани?” (РИМ-Ст. Загора 110).

В средата на 30-те год. на XX век сръбският циганолог Александър Петрович, в записките си по проучването на “сръбските” цигани, подробно говори за това занятие. Като се има предвид, че в ония години за чергарстващите цигани няма държавни граници, както и фактът, че доста “сръбски” цигани се установяват за постоянно в българските земи, то тези наблюдения в голяма степен са валидни и за местните просещи циганки.